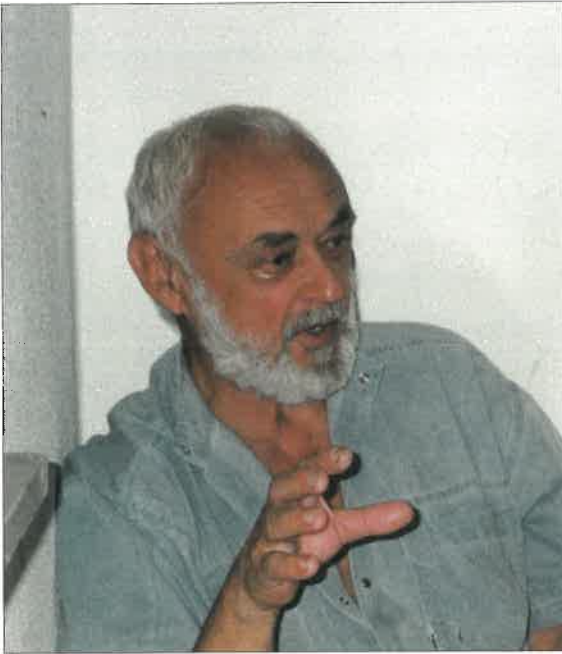

RNDr. Václav Havlík, CSc.
4.1.1933 - 5.11.1998

V listopadu tohoto roku skonal Václav Havlík, přáteli oslovovaný dětskou přezdívkou Vataš. Ve svém životě byl pravým mužem, ale bylo v něm skryto dítě usměvavé, hravé, nezarmucující a čisté.

Rozen v Klatovech, srdcem Šumavák žijící v Praze, odborně působil krátce v Terplanu Praha, ale především pracoval v ústředních státních orgánech v oboru územního plánování.

Pro mnohé z vrstevníků měl zvláštní charisma, snad vycházející z kořenů nezastíraného katolictví, zdrženlivosti a uzavřenosti svého soukromí, jemného a neurážejícího sarkasmu, z jeho učitelského působení na Přírodovědecké fakultě University Karlovy a Fakultě architektury, na universitě v Oranu (Alžír), z jeho pracovních pobytů při tvorbě regionálních plánů v Rabatu (Maroko) a z jeho přednášek a zkoušek o územním plánování.

V druhé polovině šedesátých let byl vůdčí osobností při pracích o střediskové soustavě osídlení, v 70. a 80. letech zneužitě nepřiměřenou podporou některých vybraných obcí a naopak potlačováním přirozeného vývoje nestřediskových a tak zvaných ostatních obcí.

Díky frankofonní orientaci byl v Československu jedním z prvních, kdo odbornou veřejnost seznamoval s Evropskou chartou územního plánování, přijatou Evropskou konferencí ministrů odpovědných za územní plánování. Podrobnou znalost souvisejících dokumentů zúročil v 90. letech, za působení na Ministerstvu životního prostředí, Ministerstvu hospodářství a později Ministerstvu pro místní roz-

voj, ve funkcích vedoucího oddělení územního plánování a ředitele odboru regionálních pracovišť. Vedením těchto ministerstev byl pověřován účastí ve Výboru vyšších úředníků navazujícím na jednání evropských ministrů odpovědných za územní plánování při Radě Evropy ve Štrasburku.

Nelze nezpomenout jeho pořizovatelskou činnost. Měl nejen české zkušenosti spojené s územním plánováním, měl bohaté zahraniční poznání, široký rozhled v oboru, intelektuální kapacitu a výdrž při překonávání krizových a stresových situací. Neváhal odmítat nereálná "remízová" řešení. Těžce nesl úpravy jím zpracovaných odborných stanovisek vyvolané lobystickými nebo neodbornými politickými tlaky, jak ostatně zřejmě naposledy prožil při posuzování variant silničního okruhu kolem Prahy. Při jedné z následných debat na toto téma dal najevo své roztrpčení užitím Riegrova citátu: "...jak mnoho talentu, ale málo charakteru v Čechách...", neboť v územních plánech nehledal jen polohu řemeslnou, ale hledal a snad i nacházel jeho polohu duchovní a etickou.

Na Václava Havlíka mnozí jistě vzpomínají jako na neomylného znalce místopisu Šumavy, kterou, ovlivněn Bohuslavem Balbínem, vnímal šířeji jako Hercynský les mezi Chebem přes Plzeňský a Prácheňský kraj až ke královskému městu Sušice a Českému Krumlovu, jak Čechy Šumava odděluje od Vogtlandu, Bavorské Falce a od samotných Bavor, jak upoutával vyprávěním o šumavském osídlení od 3. tisíciletí před Kristem až po naši současnost.

Snad mi Václav Havlík odpustí, když se s ním rozloučíme s neurážející rozpustilostí. Vataši, stálo by možná za pokus, nabídnout Pánubohu, aby ses stal patronem přes prostorové plánování v prostoru, který má ve své boží působnosti. My jsme spíš chtěli zde na Zemi územně (plošně) plánovat, snad s výjimkou regulačních plánů. V tom nedozírném prostoru to snad všichni svatí ocení.

Vojtěch Matějka